

Heen-en-weer → kinderen

CO-LOUDERSCHAP: EEN HOOP GESJOUW MET KLEDING EN KNUFFELS OF DE BESTE OPLOSSING IN EEN VERVELENDE SITUATIE? DRIE MAMA'S VERTELLEN HOE HET IS ALS JE KIND IN TWEE HUIZEN OPGROEIT.

ROMY "IK VIND HET NIET LEUK OM TWEE HUIZEN TE HEBBEN, OMDAT IK PAPA EN MAMA HET LIEFST ALTIJD ALLEBEI BIJ ME HEB. WEL VIND IK HET LEUK OM TWEE KAMERS TE HEBBEN. BIJ PAPA HEB IK EEN BED MET GLIJBAAAN. EN TEGENOVER MAMA'S HUIS IS EEN SPEELTUIN."

MOEDER Petra Manders (31)
BAAN verpleegkundige
RELATIE geen
KINDEREN Romy (6) en Kathy (4)
CO-LOUDERSCHAP SINDS 2 jaar

Petra: "Na de scheiding waren er in het begin wel wat strubbelingen tussen Rob en mij. Toch vonden we al snel een goede omgangsregeling voor Romy en Kathy. Rob heeft een eigen bedrijf en kan de kinderen gemakkelijk naar school brengen en weer ophalen. Ze zijn daarom vaker bij hem. Ik heb onze dochters op donderdag, vrijdag en om de week in het weekend. Ik vind het heel moeilijk als ze bij Rob zijn en mis ze dan ontzettend. Soms zo erg dat ik niet kan slapen. Het is zo'n raar idee dat ze niet in hun bedjes liggen. Ik mis natuurlijk ook veel gebeurtenissen, zoals de eerste keer op het potje plassen. En op Kathy's eerste schooldag was ik er niet bij. Dat vind ik heel verdrietig. Vooral in het begin hingen de meiden nog erg aan mij. Dan zeiden ze: 'Mama, ik wil bij jou blijven.'

Ik heb wel spijt gehad van de scheiding. Dacht soms dat ik beter bij Rob had kunnen blijven. Ik miste hem ook. Aan de kinderen heb ik dat nooit laten merken. Ik vertelde hen altijd vrolijk over hoeveel nachtjes ze weer bij mij sliepen. Zij hadden er niets aan als ik ging huilen. Inmiddels gaat het heel goed met me.

De meiden hebben zowel bij mij thuis als bij Rob een eigen slaapkamer met voldoende speelgoed en kleren. Aan slepen met tassen doen we niet. In ons nieuwe huis mochten ze zelf het thema van hun kamer bedenken en ik heb een konijntje gekocht, want dat wilden ze al zo lang. Rob heeft een nieuwe vriendin, die twee kinderen heeft in dezelfde leeftijd als Kathy en Romy. Ze spelen leuk samen. Rob onderneemt ook veel met de meiden. Hij gaat met ze naar een speelboerderij of lekker varen. Ik heb wat minder geld voor uitjes, maar ben weer meer van de knuffels en kusjes. Ze hebben het bij Rob even leuk als bij mij.

Romy en Kathy zijn heel open en sociaal, volgens mij hebben ze geen problemen met hun leven in twee huizen. Kathy weet zelfs niet beter dan dat haar ouders niet samen zijn. Mijn ouders zijn nog steeds bij elkaar, dat gun je je eigen kinderen ook. Maar het is nu eenmaal anders gelopen. En deze situatie heeft ook voordelen: toen ik kinderen kreeg ben ik gestopt met werken, na de scheiding kon ik weer beginnen. En als ik een avond vrij ben, kan ik makkelijk uitgaan zonder oppas te hoeven regelen. Het is ook goed dat de meiden nu rust hebben, ze zullen vast iets meegekregen hebben van onze ruzies. Het liefst had ik gehad dat we een gezin waren gebleven, maar het heeft niet zo mogen zijn. En uiteindelijk is alles op z'n pootjes terechtgekomen."

'BIJ PAPA HEB IK EEN BED MET GLIJBAAAN'

PASCAL "IK VIND HET LEUK OM TWEE HUIZEN TE HEBBEN. BIJ MAMA HEB IK VEEL VRIENDJES EN BIJ PAPA ZIE IK DIE VAN VROEGER. PAPA IS WEL VEEL WEG, MAARDAT BEN IK GEWEND. IK VIND HET LEUK OM BIJ HEM TE ZIJN, WANT HIJ HEEFT EEN HANGMAT. MAAR IK MIS MAMA ALTIJD WEL EEN BEETJE."

MOEDER Bianca Stoter (37)
BAAN heeft een groothandel in sieraden
RELATIE geen
KIND Pascal (7)
CO-ouderschap sinds 5 jaar

Bianca: "Pascal heeft er weinig van meegekregen dat Rob en ik uit elkaar gingen, pas toen hij een jaar of vijf werd hij zich ervan bewust dat zijn vriendjes allemaal een papa en mama hadden die bij elkaar woonden. Hij vond het toen erg moeilijk om naar zijn vader te gaan en moest veel huilen. Als het echt erg was, reed ik even naar hem toe om een knuffel te geven. Zo wist hij dat ik in de buurt was. Ik kan me voorstellen dat dat voor Rob moeilijk is geweest. Hij wilde Pascal wel vaker zien, maar had geen keuze. Rob werkt namelijk voor diverse artiesten, daarom is hij veel op tour in het buitenland en onregelmatig thuis. We hebben geen vaste omgangsregeling, maar als Rob in het land is, gaat Pascal een paar dagen naar hem toe. Maximaal een dag of vijf. Pascal mag zelf aangeven hoelang hij wil blijven. Rob is in ons oude huis blijven wonen, waardoor Pascal nog een vriendje van vroeger heeft om mee te spelen wanneer hij bij zijn vader is. Ook gaat hij vaak zwemmen met Rob of speelt hij daar op de spelcomputer die hij bij mij niet heeft.

In het begin moest ik erg wennen aan de situatie. Ik had mijn leven om mijn kind gebouwd, had geen idee wat ik moest doen als hij er niet was. Maar inmiddels gaat het prima en geniet ik van mijn vrijheid. Ik kan

dingen doen waar je normaal met een kind niet aan toekomt, bijvoorbeeld hard doorwerken aan mijn eigen bedrijf. Ik spreek met vrienden af om naar de bioscoop of uit eten te gaan, of doe juist even helemaal niets. Ik leef ook minder op de klok als Pascal bij Rob is, ik hoef tenslotte geen rekening te houden met school- en bedtijden. Maar na een paar dagen wordt het toch wel heel moeilijk, dan wil ik dat hij terugkomt. Wat dat betreft ben ik blij dat Pascal het grootste gedeelte van de tijd bij mij is. Ik hoor soms van andere moeders dat ze hun kind in de zomervakantie drie weken kwijt zijn. Dat lijkt me een drama, ik denk dat ik gek zou worden. Rob en ik hebben het belang van onze zoon altijd vooropgesteld, zeker in het begin, toen we allebei onze weg moesten vinden in de nieuwe situatie. Belangrijke beslissingen nemen we altijd samen en als Pascal bijvoorbeeld een judowedstrijd heeft, gaan we allebei kijken. Toen ik wilde verhuizen naar een dorp vlakbij heb ik dat eerst overlegd met Rob. Gelukkig was het geen probleem. Hij vond ook dat het goed is voor een kind om in een dorp op te groeien en niet alleen in de stad.

We dachten dat Pascal niets meer wist van de periode dat we met z'n drieën waren, maar soms blijkt hij toch bepaalde herinneringen te hebben. Gelukkig zijn het leuke herinneringen, zoals van dingen die we samen hebben gedaan. Al hadden we het liever anders gezien, Pascal heeft een goed leven met twee huizen. Hij heeft ook dubbel zo veel speelgoed, haha."

'IK MIS MAMA
ALTIJD WEL
EEN BEETJE'

SARA "IK VIND HET LEUK OM TWEE HUIZEN TE HEBBEN, OMDAT IK TWEE STIEFZUSJES HEB EN HEEL VEEL SPEELGOED. TOCH WIL IK HET LIEFST DAT PAPA EN MAMA SAMEN IN ÉÉN HUIS GAAN WONEN. MAAR IK BEN BLIJ DAT ZE GEEN RUZIE HEBBEN."

MOEDER Judith Blanjaar (37)
BAAN uitgever van basisschoolmaterialen
RELATIE getrouwd met Frans (48)
KINDEREN Mila (10), Lucas (9) en Sara (6)
CO-ouderschap sinds 3,5 jaar

Judith: "Sara was pas drie toen we gingen scheiden, ze snapt niet zo goed waarom ze in twee huizen woont. Soms draagt ze zelf de oplossing aan: jullie zijn toch vrienden? Waarom gaan jullie dan niet samen in één huis wonen? Probeer dat maar eens uit te leggen. Natuurlijk wil je je kinderen het liefst gelukkig zien, maar ik kan het ook relativeren. Het werkt gewoon niet, dus dit is de enige oplossing. Mijn ex-man en ik zijn goed uit elkaar gegaan, zonder ruzies. We wilden allebei geen weekendouders worden, het co-ouderschap was dus snel geregeld. We proberen alles zo veel mogelijk fiftyfifty te doen, in het weekend hebben we bijvoorbeeld allebei een dag. Dat is een beetje rommelig, maar de kinderen willen het zelf graag zo. Ze moeten er niet aan denken om hun vader maar één weekend per twee weken te zien. Ik kan me nog goed de eerste schooldag van Sara herinneren. Ze was die dag bij haar vader, dus ik zou niet meegaan. Ik woonde tegenover de school en stond voor het raam te kijken hoe mijn ex haar wegbracht. Dat was heel moeilijk. Ik heb sowieso tijd nodig gehad om alles te verwerken: de scheiding, een nieuw huis en een nieuw leven voor de kinderen. Het gezin dat ik had, was er opeens niet meer. Eerlijk gezegd mis ik hen nu niet meer zo erg. Ik heb die vrije tijd ook wel een beetje nodig, om uit te gaan of vrienden te bezoeken. Als ik druk ben met mijn werk kan ik 's avonds

langer doorwerken, zodat ik weer alle tijd heb als de kinderen terug zijn. Zij hebben hun draai ook gevonden en weten dat ze altijd mogen bellen als ze papa of mama missen. Maar tegenwoordig hoor ik hen daar eigenlijk niet vaak meer over. Ze vinden het juist leuk om twee keer op vakantie te gaan of Sinterklaas te vieren. Dat proberen we wel goed af te stemmen, ze hoeven niet voor honderden euro's cadeaus te krijgen. Gelukkig zitten mijn ex en ik op één lijn qua opvoeding. Het is lastig dat onze relatie het niet gered heeft, maar tussen ons gaat het nu prima. Er zijn zo veel stellen die slecht uit elkaar gaan, dan is het ook moeilijk om een goed co-ouderschap te regelen. Ik vind dat de kinderen niets hoeven mee te krijgen van de onvrede tussen hun ouders, je moet je eigen gevoelens opzij zetten. In het begin was ik een beetje bang wat er zou gebeuren als er een nieuwe partner in het spel kwam, maar inmiddels is gebleken dat ook dát goed gaat. Mijn man heeft een dochter van tien en de nieuwe vriendin van mijn ex heeft een meisje van vier. Ze zijn heel verschillend, maar toch zijn de meiden vriendinnen geworden.

Ik ben blij dat het zo goed gaat nu. Ik weet dat dit niet de ideale situatie is, maar het is wel de fijnste oplossing. We hebben allebei nog steeds een even sterke band met de kinderen als voorheen. Als ze heel erg boos zijn zeggen ze soms: 'Ik hou veel meer van papa', maar ik weet dat ze dat andersom ook doen. Ze weten precies hoe ze er misbruik van kunnen maken. Laatst belden ze bijvoorbeeld dat ze liever bij mij wilden zijn, maar toen bleek dat de burens een puppy hadden die ze graag wilden zien." 🐾

